

כשהחתול לא בבית

כל היום היה שמח במטבח ובמזווה, כי החתול לא היה בבית, והעכברים שחקו והשתעשעו. אבל אז החתול חזר.

"זהירות, חתול" לחש אבא עכבר "מהר, תתחבאו" קראה אמא עכבר וכל העכברים, פרט לאחד, קפצו מהר סדקים שבקיר.

היוצא מהכלל היה עכבר צעיר, קטן ויוצא דופן, בשם מרווין. הוא פעם אפילו צבת באוזנו לכלב בולדוג והצליח להימלט שלם ובריא. הוא רק לא ידע שהיה זה בולדוג צעצוע ממולא צמר גפן. אבל הוא טיפח את האשליות שלו.

לא לענייננו לחקור איפה בילה חתול קרלט את יומו. בכל אופן הוא הופתע מאוד כאשר ראה את מרווין שישב בשקט במזווה וכרסם קליפת גבינה. הוא התקרר בצעדים רכים ולא הבין מה קורה לו כשפתאום מרווין הסתובב, ירק פרור גבינה בעינו והתחיל לשפוך עליו עלבונות בלתי-אפשריים. "מי

שחרר אותך מהשק?" שאל מרווין בדם קר "אל תסתובב כאן. לבש את הפיג'מה שלך ולך לישון." ובפנים רגועות ביותר הסתובב מרווין אל חתיכת הגבינה שלו.

"תירגע קרלט" אמר לעצמו החתול "זה תעלול כלשהו. אולי העכבר הזה החליט להתאבד ובלע רעל כלשהו, בתקווה שאוכל אותו ואמות. ואז היו מהללים אותו לדורות כגיבור."

מרווין הביט מעל כתפו על החתול החשדן ואובד עצה והתחיל ללעוג לו בקול דקיק של עכבר-תינוק. "וי!" אמר "החתול הזה הוא מהמשטרה ורוצה לעשות ממני נקניק." הוא הושיט בחוצפה רגל אחת "בוא, תפוס אותי סוף-סוף" הזמין את קרלט. "בשקט, בחורי" אמר לעצמו קרלט "זו מלכודת, עכבר מכני עם קול אוטומטי. אם אתפוס אותו הוא יתפוצץ ויקרע אותי לאלף גזרים. הם בעלי חיים חכמים, העכברים האלה יימח שמם, אבל לא יצליחו לפתות אותי."

"אילו היה לך משהו בעצמות, אולי אפשר היה לבשל ממך מרק" הודיע מרווין בחוצפה. אבל למרות העלבון הזה קרלט לא התנפל עליו בציפורניים שלופות, אלא הסתובב, נכנס לחדר המגורים, נשכב על הכרית שלו לפני האח ועצם את עיניו.

כאשר מרווין הופיע בביתו, שם בין הקרשים בקיר, הוריו, אחיו ואחיותיו, דודים, דודות וסבים השתוממו מאוד לראות שהוא חוזר בריא ושלם. ברוב שמחה הכינו סעודה חגיגית גדולה, שבה הוגשו הגבינות המשובחות ביותר.

"הוא לא העז לעשות לי משהו" התגאה מרווין "לא נגע באף שערה שלי. הייתי יכול לנהוג כך גם עם כל החתולים מהרי החתול." הוא גמר את הגבינה שלו, נכנס למיטה ונרדם מיד.